

PORGY EN BESS 2015

Big Swing Band - Concert 19 december 2015 - Porgy and Bess Terneuzen –Met “girl power” als thema. Girls in jazz? In zang? Billie, Dinah, Melanie, Deborah, ..., OK. Maar op trompet? Ben je niet goed wijs? Maar toch.

Trompettiste Marie–Anne Standaert haalde haar credits bij echte mannen zoals Richard Rousselet, Laurent Blondiau, Manu Mellaerts. Paolo Fresu, Enrico Rava, Jeremy Pelt, Avishai Cohen, Kenny Wheeler, Gerard Presencer, en Claudio Roditi. Wow! Ze heeft haar eigen trio met echte mannen zoals Janos Bruneel en Bram Weijers. Zij wordt af en toe ook begeleid door echte streekeigen mannen zoals Hans Van Oost, Mario Vermandel, Yves Meerschaert en Luc Vandebosch. Je moet het maar doen, daar tussen al dat testosteron.

Zangeres Paola Marquez, geboren in Bogota, is afgestudeerd in jazz zang aan het Gentse conservatorium. Ze ontmoet echte mannen als de Chileense gitarist **Juan Antonio Caffiero Jorquera**, die in Brussel woont, en heeft haar eigen Paola Marquez Quintet. Ze houdt van sociaal geëngageerde muziek met poëtische teksten, singer-songwriters die de geesten van gewone mensen in beweging brengen tegen militaire dictaturen. Minder testosteron, maar niet minder gevaarlijk.

Niettegenstaande dreigingsniveau 3 in België gaat het er in het Nederlandse Terneuzen – een paar passen over de grens - vrij los aan toe. Geen accreditering vooraf of fouille bij het binnenkomen van de zaal. Gewoon, jazzmuziek met Zeeuwse gastvrijheid in een George Gershwin / Miles Davis / Gil Evans omgeving.

Jacky was ontspannen als altijd, en het orkest kon er meteen tegenaan. Met **Full Swing van** Lennie Niehaus, **El Rico van** Etienne Verschueren, **Watermelon Man van** Herbie Hancock, **Easy Fuck Song van** Bert Joris, **A Night In Tunesia van** Dizzy Gillespie, **Orilla Del Mar van** Jim Martin, **Dat Mistige Rooie Beest van** Rogier van Otterloo en **Bluesette van** Jean ‘Toots’ Thielemans. Toots heeft vooruitziend als hij is bij leven ‘the cloud’ opgezocht, en is van daaruit neergedaald in de geest van Kris Van Bael. Kris heeft zich dankzij dit intergalactisch gebeuren, de techniek van de mondharmonica op een draffe eigen gemaakt. Prachtig, *dat mistige rode beest*. En ook extra Girl Power via Monique Van de Ven die toen veel in Rutger Hauer’s pap te brokken had.

Na de pauze was het de beurt aan Marie-Anne en Paola die al dan niet alleen of gezamenlijk zweefden door stukken als **Just Friends van** Lewis Klemmer, **Atonal van** Bert Joris, **Blue van** Bobby Shew, **I Didn’t Know What Time It Was van** Richard Rodger, **Beijo Innocente van** Matt Harris, **Much Too Much van** Bill Ashton, **She’s Leaving Home van** Lennon en McCartney, **Change Partners van** Irving Berlin, the **Doctor Is Out, Undecided van** Charlie Savers, **Little Sunflower van** Freddie Hubbard, **Mi Cumbia van** Lucho Bermudez en bij wijze van toetje **Here Comes Santa Claus Medley** Gene Autrey Haven Gillespie

Girl Power was het thema en ze hielden woord. Power, power, power, power, power (naar Mingus, Mingus, Mingus, Mingus, Mingus). De dirigent vond Beijo Innocente het bandnummer bij uitstek, maar geef mij maar Blue en the Doctor is Out. Een mooie ballad en een big band nummer pur sang. Marie-Anne speelde de sterren van het dak (Moeilijke zaal hé - die Porgy) en Paola hield er de spreekwoordelijke vaart in bij het publiek dat met Mi Cumbia ook aan het werk moest. Girl Power dus. ’t Is thuis van hetzelfde. Santa Claus mocht wat mij betreft toen al beschikken.

Moet het dan nog gezegd worden – Leuk programma – Leuke solisten – Leuke zaal – Enthousiast publiek.

Kurt Van den Bunder